

derfor normalt være privilegeret, såfremt det samlede krav ikke overstiger 6 måneders løn. Der synes således ikke at være noget væsentligt behov for at udstrække fortrinsretten til mere end 6 måneder forud for konkursen.

Det er på denne baggrund justitsministeriets opfattelse, at man ved at begrænse lønprivilegiets tidsmæssige udstrækning til 6 måneder opnår en rimelig balance mellem på den ene side hensynet til at sikre lønkravene og på den anden side hensynet til, at fortrinsretten ikke udstrækkes længere end nødvendigt.

2. Justitsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger om erfaringerne med hensyn til de svenske regler.

Spørgsmål 5:

Hvis der udbetales løn a conto, vil denne da kunne afskrives på den ældste del af lønkravet, således at lønkravet er privilegeret, såfremt det samlede tilgodehavende kan rummes inden for lønnen for 6 måneder?

Svar:

Som anført foran under spørgsmål 4 må spørgsmålet efter justitsministeriets opfattelse besvares bekræftende.

Der kan herved henvises til *Ussing*, Dansk Obligationsret, Alm. Del, s. 381, hvorefter beløb, der betales af på gæld i løbende regning, i mangel af særlige omstændigheder må afskrives på den ældste del af gælden, og til *H. G. Carlsen*, Dansk Funktionærret, s. 168.

Dette er også antaget i retspraksis:

U. 1959, s. 639 H, jfr. U. 1958, s. 1037:

En bogholderske havde gennem flere år i forbindelse med firmaets økonomiske vanskeligheder undladt at hæve en del af sin løn, således at det herved fremkomne tilgodehavende forblev indestående på en lønkonto, der forrentedes af firmaet. Efter at firmaet var gået konkurs, forlangte bogholdersken privilegium for løn for et år forud for konkursen. Bogholdersken, som i det sidste år forud for konkursen havde fået udbetalt beløb, der i det væsentlige svarede til den hende tilkommende løn, fik medhold i sin påstand, idet hun ansås at have haft krav på, at de udbetalinger, som var sket gennem årene, blev afskrevet på den ældste del af hendes tilgodehavende.

Spørgsmål 6:

Må det ikke anses for betænkeligt, at en virksomhed i likviditetsvanskeligheder, gennem de foreslåede bestemmelser til styrkelse af lønkravs stilling i konkurstillfælde, vil få lettere ved at opnå støttekapital (fra f. eks. indehavernes nærpårørende eller en aktieindehaver) på den måde, at finansieren indbetaler lønkrav på virksomheden mod at erholde transport på disse og dermed en i forhold til de almindelige kreditorer privilegeret stilling?

Kan ministeren oplyse noget om omfanget af den slags transaktioner?

Svar:

Efter justitsministeriets opfattelse er det tvivlsomt, om en finansier opnår privilegium i et tilfælde som det i spørgsmålet nævnte.

Når en privilegeret fordring overdrages, antages det, at privilegiet i almindelighed bevares efter overførelsen til den nye kreditor, jfr. *Ussing*, Dansk Obligationsret, Alm. Del, s. 251.

Når en tredjemand, der ikke er kautionist, indfrier en privilegeret fordring, antages det, at han som hovedregel ikke indtræder i privilegiet, jfr. *Ussing* i *UfR 1937 B*, s. 113. Dette støttes også af retspraksis:

UfR 1950, s. 533 H.

Et selskab havde efter anmodning fra en restauratør betalt restauratørens skyldige spiritusafgift. Selskabet havde fået kvittering fra toldvæsenet. Såvel landsretten som højesteret antog, at selskabet ikke i kraft af indfrielsen eller kvitteringen fra toldvæsenet var indtrådt i statskassens stilling som privilegeret fordringshaver.

UfR 1969, s. 1 H.

En direktør for et rejsebureau, der var et charterflyveselskabs største kunde, lod et aktieselskab udbetale gage og feriepenge til personalet hos charterflyveselskabet. Det blev antaget, at aktieselskabet havde et dækningskrav i charterselskabets konkursbo, men at dækningskravet ikke medførte indtræden i lønkravenes konkursprivilegium. I dommen anføres, at aktieselskabet ikke kan anses at have købt personalets lønkrav, og at nogle af personalet til aktieselskabet afgivne erklæringer ikke kan sidestilles med transport på kravene.